

Egy téli alpesi tanfolyam emlékei.

Mikor jelentkeztem a tanfolyamra, fogalmam sem volt, hogy mire számíthatok, milyen lesz valójában, csak annyit tudtam, hogy egy hét intenzív képzés vár rám. A tanfolyam február végén került megrendezésre. Szép lassan kialakult a tanulók létszáma, végül kilencen vágtunk neki az ismeretlennek. A találkozó február 27-én este hat órakor volt a Téry menedékházban. Ami azt illeti már a feljutás sem volt könnyű, a két és fél méteres hó a, helyenként vihar erejű szél és a közel negyven kilós hátizsák, nem könnyítette meg helyzetünket.

Szerencsére mindenki sikeresen feljutott a menedékházba. Két tapasztalt oktatónk már várt minket a vacsorával. Első esténk ismerkedéssel és kártyázással telt. Minden tanfolyamosnak szinte kötelező volt megtanulni a MOCSÁR nevű kártyajátékot, amely igazán kellemes hangulatot teremtett a társaság köreiben. Első napunkon az időjárás is velünk volt, szikrázó napsütés fogadott minket, ideális egy kis tanuláshoz. Oktatóink kiválasztottak egy megfelelő helyszínt és azonnal nekiláttak a fejtágításnak. Rövid elméleti tömjénezést követően megismerkedhettünk a pips / lavina jeladó / és a szonda használatával, alkalmazásával. Ezek az eszközök nélkülözhetetlenek a téli magashegyi kirándulásokon, hegymászásokon. Gyakorlati tananyag volt a jól elrejtett pipsek megkeresése a hómezőn, ezt követően jött a nap fekete levese, egyenként elástak minket egy méter mélyre, hogy átélhessük az esetleges lavinába kerülés élményét. Mondhatnám azt is, hogy mindenki magának ásta meg saját sírját, de ez kicsit morbid lenne. A teszt mindenképp szükségeltetett, hihetetlen, hogy kis mélységből is szinte lehetetlen kiszabadulni a hó fogságából és nem kis lélekjelenlét kell a lélegzetvételhez sem; lélegzetvétel?! - inkább lassú szuszogás. A nap hátralévő részében kerestünk egy megfelelő lejtőt, ahol gyakoroltuk az önmentést. Persze kicsúszni többféleképpen lehet, hanyatt fekvé- hason fekvé- fejjel előre-hátra és ezeket kombinálva. A tanoncok nagy részénél előjöttek a gyermekkori emlékek a felhőtlen csúszkálásról. A nap végén elfogyasztottuk megérdemelt vacsoránkat és jöhetett a nélkülözhetetlen mocsár.

Következő nap ismét kiváló volt az időjárás, vakító napsütés, csodálatos látkép. Ezen a napon folytattuk tovább a csúszkálást egyre meredekebb hegyoldalakon. Sajnos a hó eléggé tapadt, így vándoroltunk hegyoldalról-hegyoldalra. Keresgélés közben történt egy kis malőr, tapasztalt hegymászónk ment elől, hogy fellelje a megfelelő lejtőt, mikor is az egyik dombról lefelé beszakadt egy szakadékba, amelyet a friss hóátfúvás teljesen eltakart. Még ketten beszakadtunk nyakig, ezt követően figyelmeztettük a többieket a veszélyre; tanulságos élmény volt, érdemes odafigyelni. Az izgalmakat követően folytattuk a csúszkálást, most már túracsakánnyal a kezünkben, volt mit gyakorolni. Miután kicsúszkáltuk magunkat a jeges havon levezetéképpen felmáztunk a Finn-kilátó nevű kisebb csúcsra! Felérve, a napos időben csodálatos tájkép tárult elénk, szinte leírhatatlan.

Harmadik napunkon az idő kezdett elromlani, délelőtt még felhős-napos időben próbálgattuk a csúszást, most már csákány és hágóvas segítségével. A következő lecke már új technikát tartogatott számunkra. Megtanulhattuk, milyen módon kell egymást összekötve haladni a terepen, hogy mi a teendő, ha társunk kicsúszik, és hogyan kell megállítani őt. Nem könnyű egy testet meredek lejtőn lefékezni, majd stabilan megtartani. Délután tapasztalatink elmélyítéséhez felmáztunk a Vörös- torony-hágóhoz. Nem állítom, hogy nem aggódtunk a helyenként 55 fokos meredek kaptatón és a folyamatos lavinaveszélyben. Túránk közben több lavinát hallottunk, így a hágóhoz felérve nem folytattuk utunkat a Vörös-torony csúcsig, inkább visszafordultunk. A látótávolság ötven méterre csökkent, ezért igyekeztünk mihamarabb visszatérni a kiindulóponthoz. Az utolsó előtti tanfolyamos kiképzést elméleti ismereteink bővítésével és a gleccsermentéshez szükséges kötéltechnikák elsajátításával kezdtük. Ez elvette a délelőtt egy részét. Elmélet után jöhetett a gyakorlat, kivonultunk a szabadba, ahol már tíz méteresre csökkent a látótávolság és vihar erejű szél fújt. Feladatunk a hóban történő standépítéssel kezdődött. Eszközzel, eszköz nélkül. Némelyik stand olyan jól

sikerült, hogy többen nekifutva sem tudtuk kimozdítani a helyéről, meglepő és egyben biztató élményt nyújtott. Standépítés után jöhetett a gleccserszakadékba zuhant társunk mentése. Ez igen kemény fizikai munkát igényelt. Társunk bezuhant egy szakadékba, a biztosító ember megállította, ha sikerült, rögtön hason fekve találtuk magunkat a havat harapdálva. Testünket hetven kiló húzta a szakadék felé, amit a lábunkkal próbáltunk tartani, közben igyekeztünk gyorsan kiépíteni egy biztos standot, hogy a terhelést testünkről átköthessünk a standra. Ha ez megvolt, kezdődhetett a mentés a tanult módon. Egy ilyen mentési akció optimális esetben közel két órán át tart. Az idő is segítette valóságossá tenni a helyzetet, folyamatos hóvihár és átázás érzékeltette velünk, hogy mennyire védtelenek vagyunk a természet erőivel szemben. Nap végén teljesen kimerülve indultunk vissza a várva várt meleg házikóba.

A háztól mindössze száz méterre voltunk, de a látótávolság miatt csak nehezen találtuk meg a Téry házat. Visszaérve mindenkinek jól jött az áldásos hatású forralt bor, de mi van, ha nincs ház? Képzeljük csak el ezt a helyzetet sátorban, teljesen szétázva, nem túl kellemes gondolat, ugye? A tanfolyam záró napján átvettük, hogyan közlekedjünk hágóvassal lábunkon úgy, hogy közben ne rúgjuk véresre csülkeinket, de mégis stabilan, biztonságosan haladjunk a jeges havon. Ezt váltva nekivágtunk némi sziklamászásnak, szintén a már említett eszközök használatával. A hóbarlang ásása még kimaradt a tananyagból, ezért délután nekiláttunk az óvóhely kialakításának. Kilencen egymást hosszasan váltva, ám de kitartóan, lapátoltuk a fehér közeget. Végül sikeresen kiástunk egy hat személynek megfelelő szállást. Örömmel konstatáltuk, hogy a gyakorlatok sorának ezzel vége. Természetesen minden estére jutott elméleti oktatást, a fejtágítások napi két órát vettek igénybe. Széleskörű információt szereztünk a lavinákról, időjárásról, elsősegélynyújtásról, magashegyi veszélyekről. Ezen a napon a már jól összeszokott csapatunk megünnepelte a tanfolyam végét, hisz sikeresen és rengeteg új élménnyel, tudással gyarapodtunk. Ezúton szeretném megköszönni két oktatóknak Mécs Lászlónak és Mészáros Csabának a mindig segítőkész és alázatos munkáját, hisz ezek az emberi tulajdonságok tovább erősítették a hegymászó társadalomról alkotott képemet. Soha ne felejtjük el, a hegyeket nem lehet leküzdeni, ő dönti el, hogy enged-e minket vele együtt lélegezni vagy épp megrázza magát és megmutatja végtelen erejét.

Írta: Dobos Csaba

Porszem Közösségi Műhely